

Igen tisztelt Tánár Ur!

A Magyar Hírlap vasárnapi számában olvastam, Petőfi Gyulához adreszált levelét is azóta nagyon sokat gondolkodtam rajta.

Flát így kell a Petőfi Társaságot megszorgatni, hogy Atyáról megemlékezzen? És ha így van, nem volna-e mellette Atya szelleméhez, hogy ott, abban az irodalomban (?) Társaságban, ahol talán tendenciájukban nem akarnak tudomást venni Atya emlékezetéről, egyáltalán ne is essen szó Atyáról?

Nem ismertem Atyát személyesen, de meg nagyon róla győződve, hogy tiltakozna leginkább, az ilyen megemlékezés ellen.

Ne írta-e kérem félre, kedves Tánár
ur, nem az Ady-eulirűmre ellen eszlelő
rítót, hanem a hely is különösképen, a most
ellen. Igen, meg kell eszlelőzni Adyról most
is, de miért éppen ott, ahol ropogtatni kell?
Tartanár, kérem szeretettel, Ady-eulirűm-
repet arárhól, Tócsin, Csengelen, vagy
Storkházin, vagy arár kiút a pusztán, az
Isten szabot egy alatt, de mindenesetre ott,
ahol Ady lette a lelkerben gyökerező, a-
hol Ady lette ott van, ahol nem kell be-
ragtatva becsisztatni kémi, mert a lelker
kapui ki vannak tárva Ady szellemének
befogadására. Az ilyen szellemelés igazán,
a nő legnemesebb istálmában volt Ady-eu-
lirűmre lenne is mielő is lenne Ady
eulirűrehez.

És most bocsánatot kérek, hogy egy-
ket elmentettem, de el kellett mondanom;

hogy miért, magam sem tudom. De mi-
kor látom, hogy még ellentétet is, mint pl.
a szerber, meghajítja az elismerés zárlóját
Ady előtt, itthon pedig visszahajítja az iszolából
azt a dicót, az emlékei meri Ady költői
nagyságát, akkor, ugy értem, hogy tartozunk
Ady szellemének dicsővel, hogy az eulirű-
re hátrahaját meggyújtására nem ropogat-
ni górat, ahínek ez kötelezően volna, va-
lamint az is, hogy az Ady-eulirűre meg-
tartására föltérjék azt, ari erre a legkívánottabb:
Felház Gyulát.

Ismitetlen bocsánatot kérek alkalmatlansá-
gáért is kérem, nagyon kérem, ne írjon több
ilyen levelet Tánár Gyulának, se nyithat, se nem
nyíltan, ne kímálja föl a Petőfi Társaságot
se Adyt, se önmagát, mert — bízje el, va-
gyunk ^{mi} elégen, sőt talán nagyon is sokan, a-
hínek ez fáj, mert hátka ?

Mindenek eljőn, el kell hogy jöjjön az
ideje.

Ki hitte volna még pár év előtt is,
hogy a szerber, akik a megzolgált területen
halálra ítéltet minden magyar kultúrát, ma-
gyar költő verseit lefordítják? Is még hoz-
zá, milyen góndtal, művészettel, maudhatóan
szeretettel! Mintán a szerb nyelvű kötetek
intem, Leskovic Mladen. Ady-fordításaiiban
éppen egy gyönyörű, mint az eredetiben.

Az is igaz, hogy miután mindenki,
még az elleneséink is megbecsül, csak a
saját fajtát nem. Manapság nagyon ne-
hez magyarul lenni!

Isten áldja meg!

tiváló tisztelettel központi

Budapest, 927. X/12. Forgách Julia

VI. Galuss rásjár - ut 55. III. 3.

